

JANÁKY MARIANNA

Fejlődés

Monológ-pantomim

(Egy lakás folyosója kora reggel. A főszereplő nő lassan, pantomimezve végigmegy rajta, majd a nappalin, és kimegy az erkélyre, rágyújt. Csend van.)

Főszereplő nő: Megfordul velem a cigifüst (háttal nekitámaszkodik az erkély korlátjának), az erkély ablakában vállamra a tizemeletes, és kedvenc nyárfád települ. Eszembe jut a zuhanás, nagymamáék gangjáról, álmomban sokszor leestem, de felébredtem mielőtt. Most veled riadok.

(Bemegy pantomimezve a nappaliba, felhúzódik a kanapéra, mobilját egyik kezéből a másikba teszi, majd folytatja.)

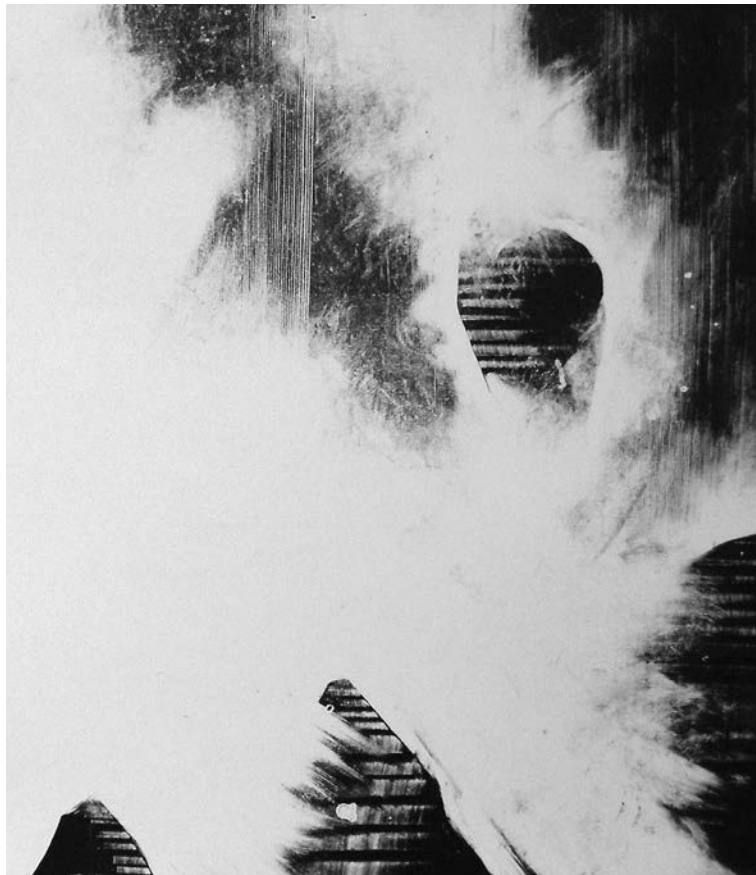
Főszereplő nő: Apa szerint a hangom angyali volt. A tiéd is az. Amikor skáláztam, a spaletta résein át fénycsíkok szöktek a szobába. Követtem szememmel, libegtek a hangjegyek, le-föl bucskáztak a kis kötéláncosok. A zongoratanárnő szobája rossz szagú, hideg, mint a pincénk, félttem a szellemektől, bár soha nem láttam, csak egyszer este ágyam előtt térdelve, félszemmel a „miatyánk” közben – néne szerint – az őrangyalomat. A parketta fölött lebegett áttetsző fátyolban, hosszú haja a plafontól a csillárig ért. Nézte a villanykörtét. Én is meg szerettem volna nézni többször, ahogy téged is, mielőtt.

(Feláll, pantomimezve sétálni kezd a szobában ide-oda.)

Főszereplő nő: Néne reggel kicserélte a lepedőmet. Senki nem tudta meg.

(Újra leül.)

Főszereplő nő: Felhívtál, örültél. Én sírtam: Istenem, ha festő lennék, most két orrot festenék neked! A hányinger nő, a hasad még lapos, de

már gyakran ki kell menned, nézed magad a tükörben, tudom, oldalról mintha. (Feláll, sétál ide-oda pantomimezve.) Emlékszem, nyáron nevetve mondtad: Szív alakú nyomot hagyott fenekem a homokban!

(Bemegey a W. C.-be, nyitva hagyja az ajtót.)

Főszereplő nő: Egyszer bentragadtunk a liftben. Épp arról beszélgettünk, hogy miért nem vehetsz el feleségül. Tízéves voltál, általános iskolai országos futóbajnok, én negyven, majdnem összeestem, mi van, anya, rosszul vagy?, kérdezted, nyakamig ért a félelmed, hangosan, szuszogtál, már láttam végre, az erkélyen a léggömbök születésnapodon, és szállunk az égbe, mellettünk Chagall kecskefejű hegedűse, mondani akar valamit, de csak két piros madár repül ki száján, válladon átvetve futócipőid, libikókáztak, utoljára, mi is a játszótéren két éve, felhők is költöztek bele, a fecskék mellé, mint tavaly a konyhaablakomba, sok-sok ürülék, levertük a fészkeket. Danger. Megnyomtad a gombot. Futócipőid egymásba tekeredve estek le a járdára háznak elé.

(Kitörli a fenekét pantomimezve, majd kézmosás közben folytatja.)

Főszereplő nő: Ma én futok versenyt az idővel. **I. Nagymama.** Ez áll majd az érmen?

(Visszapantomimez a szobába és leül a kanapéra.)

Főszereplő nő: A parkban egy padon kuporogtam, két hete nyugdíjas, egy hangya mászott felém. Jó lenne elbújni az árnyékában, gondoltam. Indultam haza. Belenéztem az alagútba. Jött a metró. Fent harangoztak.

(Kimegy pantomimezve a konyhába, kávéét készít.)

Főszereplő nő: Isten régóta gémkapcsokkal fogta össze álmaim (a kávéfőző hangosan ontja magából a gőzt), de másnap mindig rám kiabált: Hozz egy tűzőgépet, drágám, mindig szétcsúszik! Este kész volt az új versem, de ő nem reagált, ahogy te se szoktál.

(Pantomimezve előveszi a csészét, a cukrot, a tejet.)

Főszereplő nő: Másnapos a város. Tegnap ünnep volt, itthon egyedül, pókeres, régi kártyásként felteszem magam újra meg újra, néha bejön a blöff, talán megnyerlek, Istent is, kiterített lapokkal.

(Pantomimezve felemeli a csészét, tejet önt a kávéjába, de melléfolyik. Lehajol, a mosogatószivaccsal feltörli. Kiesik kezéből a csésze. Pantomimezve összetakarítja a földről a szilánkokat, majd elindul.)

Főszereplő nő: Jó lenne elbújni benned, akár örökre pecsétesen, észrevétlen kora reggel keskeny erkélyen, szél fújja két paplan emlékszagát.

(Kimegy a lakás előtti körfolyosóra, kezében egy új csészével.)

Főszereplő nő: Felső zsebű pongyolában bukdácsol, ordít, elesik, köp, előtte térdel a lépcső, sárguló muskátlik között a fal sárga, mint az eldobott papír zsebkendő. Nekem miért nem lehet?!, kiabál, csapkodja a földet. Kulcsesomó zörög, szem kémlelőnyílás mögött, csomóban ül.

(Iszik egy korty kávé, visszamegy a konyhába pantomimezve. Leteszi a csészét, majd felemeli, iszik egy korty kávé, leteszi a csészét, majd felemeli.)

Főszereplő nő: Anyák napja, vidd ki könnyeid a teraszra, benne az álmokat csurgasd le könnyöködön át az asztalra, de inkább az erkélyre menj ki, ha legalább a hetedikén laksz, a sötét hétszillagos, akár a Metaxa, esti virágaid.

(Újra a lakás folyosója. A főszereplő nő pantomimezve végigmegy rajta, majd a nappalin, és kimegy az erkélyre, rágyújt. Háttal nekítámaszkodik az erkély korlátjának.)

Főszereplő nő (elpantomimezi): Eszembe jut a zuhanás nagymamáék gangjáról. Álmomban sokszor leestem, de felébredtem, mielőtt.

(Körbe fordul maga körül.)

Főszereplő nő: Dörög az ég, a falevelek reszketnek, én nem vagyok falevél. Írtál egy mélt, cserélnék, egy falevéllal.

(Utcazaj.)